

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 7Co/529/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1510208435  
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1510208435.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci navrhovateľov: 1./ L. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Č.Q. XX, X., štátny občan SR, 2./ O. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom W.Ž. X, X., štátny občan SR, obaja zastúpení: BAJO LEGAL, s.r.o., IČO: 36 860 581, I. X, X., proti odporcovi: R. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom X. Č.. XXXX/X, X., štátny občan SR, zastúpený: Doc. JUDr. Vlasta Kovalančíková, CSc., advokátka so sídlom Mierové námestie 3, Senec, o zaplatenie 5.311 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 14. apríla 2015, č. k. 14C/39/2011-178, jednohlasne (pomerom hlasov 3:0) takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa mení tak, že odporca je povinný spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ sumu 5.311 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5.311 eur odo dňa 14. 4. 2012 do zaplatenia a s úrokom vo výške 1,8 % ročne zo sumy 5.311 eur od 14. 4. 2012 do zaplatenia, ako i náhradu trov konania za zaplatené súdne poplatky vo výške 637 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 1.565,94 eur k rukám BAJO LEGAL s.r.o., so sídlom Landererova 8, Bratislava, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľov 1/ a 2/, ktorým sa voči odporcovi spoločne a nerozdielne domáhali zaplatenia sumy 5.311 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5.311 eur odo dňa 14. 4. 2012 do zaplatenia a s úrokom vo výške 1,8 % ročne zo sumy 5.311 eur od 14. 4. 2012 do zaplatenia, titulom Zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 12. 11. 2007.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 657, § 658 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obč. zák.“) a vecne neunesením dôkazného bremena navrhovateľmi vo vzťahu k odovzdaniu predmetu pôžičky ako reálneho kontraktu. Vychádzal pritom z dokazovania doplneného v intenciách pokynov Krajského súdu v Bratislave, vyslovených v uznesení zo dňa 21. 10. 2014, č. k. 5Co/369/2014-132, ktorým bol pre nedostatočné zistenie skutkového stavu zrušený rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 26. 11. 2013, č. k. 14C/39/2011-106 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava V zo dňa 18. 2. 2014, č. k. 14C/39/2011-120. Rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu uzavrel, že navrhovatelia 1/ a 2/ nepreukázali, že by z ich strany došlo k odovzdaniu peňazí odporcovi po overení jeho podpisu u notára na chodbe, ako zhodne obaja tvrdili. Navrhovateľ 2/ si okolnosti prípadu nepamätal a navrhovateľ 1/ si nepamätal ani skôr tvrdenú skutočnosť, že peniaze vyberal z banky. Odporca pritom aj v následnom konaní zotrval na svojom vyjadrení, že peniaze mu reálne veriteľmi neboli odovzdané. Nakoľko navrhovateľov 1/ a 2/ v spore zaťažovalo dôkazné bremeno, jeho neunesenie viedlo súd prvého stupňa k zamietnutiu žalobného návrhu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľa 1/ a 2/, ktorí navrhli napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že súd odporcovi uloží povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 5.311 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. od 14. 4. 2012 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 1,8 % p.a. od 14. 4. 2012 do zaplataenia, ako aj povinnosť nahradiť trovy konania. Opätovne poukázali na to, že už z obsahu samotnej zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi účastníkmi konania nepochybne vyplýva, že dlžník potvrdil prevzatie pôžičky. Navrhovatelia práve z dôvodu obozretnosti uzatvorili zmluvu o pôžičke v písomnej forme, navyše s notárskym osvedčením pravosti podpisu dlžníka, obsahom ktorej bolo aj potvrdenie prevzatia predmetu pôžičky, ktoré odporca spochybňuje výlučne ústnym tvrdením. Vzhľadom k tomu, že aplikácia jazykového výkladu doslovným spôsobom pri výklade ustanovenia o odovzdaní peňazí „pri podpise“ zmluvy vyúsťuje do záveru ad absurdum, je potrebné tvrdenia navrhovateľov ako laikov vykladať v súlade s účelom a logikou veci, a to tak, že peniaze navrhovateľa 1/ a 2/ odovzdali odporcovi bezprostredne po tom, čo odporca u notára v kancelárii zmluvu o pôžičke podpísal, svoj podpis osvedčil a následne po tom z kancelárie notára vyšiel von a zmluvu o pôžičke podpísali navrhovatelia na chodbe u notára, keďže títo podpis na zmluve o pôžičke neosvedčovali. Hneď po podpise zmluvy oboma zmluvnými stranami došlo k odovzdaniu peňazí odporcovi. Uvedený časový sled udalostí podľa navrhovateľov 1/ a 2/ plne zodpovedá aj logickému opodstatneniu.

V ďalšom navrhovateľa 1/ a 2/ poukázali na vyhybanie sa odporcu pojednávaniam vytýčeným po zrušení veci odvolacím súdom, v dôsledku ktorého nebolo možné vykonať navrhovaný dôkaz konfrontáciou účastníkov konania. Zdôraznili tiež, že potvrdenie o prijatí plnenia zo zmluvy o pôžičke plní podobnú funkciu ako uznanie dlhu, keď de facto dlžník týmto právnym úkonom potvrdzuje - uznáva, že pôžičku prevzal, t. j. že ju má v úmysle vrátiť, a to aj čo do výšky, aj čo do dôvodu. S prihliadnutím na funkciu týchto dvoch inštitútov je potom úlohou súdu aby zhodnotil, do akej miery tým prechádza dôkazné bremeno dlžníka pri potvrdení o prijatí plnenia, keď uznanie dlhu zakladá domnienku, aj keď vyvrátiteľnú o tom, že právny vzťah v čase uznania trvá. Navrhovatelia však boli toho názoru, že dostatočným spôsobom uniesli dôkazné bremeno a súdu preukázali uzatvorenie zmluvy o pôžičke, ako aj odovzdanie plnenia, zatiaľ čo odporca svoju obranu v spore nepreukázal žiadnym spôsobom. Za neprijateľný označili názor, že dlžníkovi stačí pre úspech v spore poprieť prevzatie peňazí (navyše ak je písomný dôkaz o tom, že prevzatie potvrdil). Samotné popretie pritom vytvára rozpory vo vyjadreniach odporcu, oproti čomu sú vyjadrenia navrhovateľov (dvoch osôb) jednotné a konštantné.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), s nariadením odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods.1 O.s.p., po opakovaní dokazovania vykonanom prvostupňovým súdom a po doplnení dokazovania vykonaním ďalších dôkazov nenavrnutých účastníkmi k skutočnostiam nevyhnutným pre rozhodnutie vo veci (§ 213 ods. 5 v spojení s ust. § 120 ods.1 tretia veta O.s.p.) - spisom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12Ro/195/2009 a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľov 1/, 2/ je dôvodné.

Z obsahu spisu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12Ro/195/2009 odvolací súd zistil, že právnym titulom platobného rozkazu vydaného tamajším súdom dňa 17. 8. 2009, č. k. 12Ro/195/2009-10 (ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6.10.2009) bola zmluva o pôžičke uzatvorená medzi L. C. a O. V. ako veriteľmi a Y. B. ako dlžníkom dňa 13. 1. 2005, na základe ktorej veriteľa (každý v 1-ici) v deň podpisu zmluvy požičali dlžníkovi sumu 6.639 eur, ktorá im mala byť vrátená do 13. 6. 2005. Predmetný záväzok dlžník Y. B. písomne uznal čo do dôvodu a výšky, dňa 12. 11. 2007.

Navrhovatelia 1/ a 2/ s poukazom na závery doplneného dokazovania v priebehu odvolacieho pojednávania zdôraznili, že v konaní dostatočným spôsobom preukázali, že dva roky po pôžičke poskytnutej Y. B., požičali sumu 5.311 eur odporcovi, čo potvrdzuje aj notárom overený podpis odporcu (dlžníka) na zmluve o pôžičke. Na druhej strane odporca v konaní neprodukoval žiadne dôkazy na preukázanie nepodloženého tvrdenia o tom, že mu peniaze neboli zo strany navrhovateľov vyplatené. Pre ozrejmienie doplnili, že príslušenstvo žalovanej pohľadávky tvorí jednak zákonný úrok z omeškania vo výške 9 % uplatnený podľa § 517 Obč. zákonníka, ako aj dohodnutý úrok z pôžičky vo výške 1,8 % ročne, ktorý vyplýva z ust. čl. 3 Zmluvy o pôžičke zo dňa 12. 11. 2007.

Právna zástupkyňa odporcu na pojednávaní poukázala na to, že notárske overenie podpisu na zmluve o pôžičke osvedčuje len totožnosť osoby, ktorá zmluva podpísala, a nie obsah listiny a odovzdanie finančnej hotovosti. Za absurdné a účelové v tejto súvislosti označila tvrdenie protistrany, že k odovzdaniu nie bežnej sumy 5.311 eur došlo na chodbe po podpise zmluvy. Pozornosť odvolacieho súdu upriamila aj na následnú nečinnosť navrhovateľov 1/ a 2/, ktorí žalobný návrh podali až v apríli 2010 a nedožadovali sa ani splácania dohodnutého úroku z pôžičky, podľa čl. 3 zmluvy a skutočnosť, že v konaní nebola preukázaná evidencia pohľadávky navrhovateľov 1/ a 2/ v účtovníctve záložne.

Podľa § 657 Obč. zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods.1 Obč. zákonníka pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Podľa § 517 ods. 1 prvej vety Obč. zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods.2 Obč. zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma. Táto zmluva môže byť uzavretá písomne, ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie pôžičky. Z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňaží). Keďže táto zmluva je reálnym kontraktom (zmluvou), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi.

V danej veci je z vykonaného dokazovania nesporné, že medzi účastníkmi bola uzavretá písomná Zmluva o pôžičke zo dňa 12.11.2007 (ďalej „Zmluva“), na základe ktorej navrhovateľa 1./2/ v postavení veriteľov poskytli odporcovi pôžičku vo výške 160.000,- Sk (čl. III), ktorú sa odporca zaviazal vrátiť najneskôr do 12.12.2008 (čl. IV). V čl. III Zmluvy sa dlžník (odporca) zaviazal platiť k rukám veriteľa mesačne sumu zodpovedajúcu 1,8% z požičanej čiastky, t.j. 2.880,- Sk mesačne ako úrok z pôžičky. Z obsahu čl. III Zmluvy vyplýva, že dlžník sumu 160.000,- Sk prijal v hotovosti a v celosti z rúk veriteľa pri podpise zmluvy.

Z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že k podpisu Zmluvy účastníkmi došlo dňa 21.11.2007 v priestoroch Notárskeho úradu L. W. - odporca Zmluvu podpísal pred notárom a následne v priestoroch chodby Notárskeho úradu Zmluvu podpísali obaja navrhovatelia.

Sporným v konaní bolo v danom prípade posúdenie aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľov súvisiacej od posúdenia ich aktívnej solidarity a to, či k odovzdaniu pôžičky odporcovi reálne došlo (navrhovatelia 1./2/ tvrdili, že k odovzdaniu pôžičky došlo na chodbe notárskeho úradu hneď po tom, ako odporca overil svoj podpis na Zmluve, podľa tvrdenia odporcu k reálnemu odovzdaniu pôžičky nedošlo).

Podľa § 513 Obč. zákonníka, ak je dlžník zaviazaný na rovnaké plnenie niekoľkým veriteľom, ktorí sú podľa zákona, podľa rozhodnutia súdu alebo podľa zmluvy voči nemu oprávnení spoločne a nerozdielne, môže ktokoľvek z veriteľov žiadať celé plnenie a dlžník je povinný splniť v celom rozsahu tomu, kto o plnenie požiada prvý.

Pre vzťah viacerých spoluveriteľov k dlžníkovi je rozhodujúce, že záväzok spoločný pre niekoľkých veriteľov je jediným záväzkom, pričom nejde o toľko záväzkov, koľko je veriteľov. Z podstaty aktívnej solidarity vyplýva, že každý zo spoluveriteľov sa môže domáhať uspokojenia od dlžníka nezávisle od ostatných spoluveriteľov. Uvedené nebráni tomu, aby sa všetci veritelia domáhali splnenia dlhu súčasne, a to spoločným vystúpením.

V danej veci, vychádzajúc z obsahu Zmluvy (z formulácie v záhlaví použitého označenia zmluvných strán, kde sa navrhovateľ 1./2/ dohodli, že v ďalšom texte Zmluvy sa budú označovať ako „veriteľ“ a z ďalšieho obsahu Zmluvy, v ktorom je uvedený len pojem „veriteľ“) je možné zhodnúť sa s názorom

súdu prvého stupňa v tom, že aktívna solidarita navrhovateľov 1/, 2/ je založená priamo Zmluvou o pôžičke zo dňa 12.11.2007.

Vo vzťahu k záverom súdu prvého stupňa o neunesení dôkazného bremena navrhovateľov 1/,2/ na preukázanie, že k odovzdaniu pôžičky v sume 160.000,- Sk odporcovi reálne došlo, pri ktorom súd prvého stupňa konštatoval rešpektovanie názoru odvolacieho súdu o následkoch spojených s neunesením dôkazného bremena navrhovateľmi uvedeného v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.10.2014, č.k. 5 Co/369/25014-132, odvolací súd uvádza nasledovné.

Podľa § 226 O.s.p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Pri zrušení rozhodnutia súdu prvého stupňa a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, koná ďalej vo veci prvostupňový súd. Aby právny názor odvolacieho súdu bol súdom prvého stupňa rešpektovaný, zákon stanovuje, že súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vyslovil v zrušujúcom uznesení. Odvolací súd preto musí v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, z akého právneho názoru pri rozhodovaní vychádzal, teda prečo považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne, v čom spočívajú nedostatky v jeho skutkových záveroch a dokazovaní. Ak odvolací súd zrušuje rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie, musí v odôvodnení svojho rozhodnutia právny názor, ktorým má byť súd prvého stupňa viazaný, aj náležite vysvetliť (Zborník IV, str. 62).

Čo treba považovať za právny názor, od ktorého sa nie je možné odchýliť, Občiansky súdny poriadok obsahovo bližšie nevymedzuje. V súdnej praxi prevláda názor, že pod týmto pojmom treba rozumieť vyslovenie právneho názoru ako právneho pokynu (napr. ktorý právny predpis má súd aplikovať, ako treba právny predpis interpretovať a pod.) smerujúceho k vyriešeniu otázky (ne)dôvodnosti žalobou uplatneného nároku. Súdna prax je jednotná v tom, že za záväzný právny názor nie je možné považovať pokyn odvolacieho súdu na ďalší procesný postup súdu (napr. na doplnenie dokazovania za účelom zistenia skutkového stavu), ale ani odvolacím súdom vyslovená úvaha inej než procesnej povahy, ktorá by mala slúžiť iba ako námet na ďalšie zameranie pozornosti súdu nižšieho stupňa (uznesenie NS SR zo dňa 28.1.2015, sp.zn. 6 Cdo 78/2014).

V prejednávanom prípade Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 21.10.2014, č.k. 5 Co/369/25014-132 konštatoval, že „súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave veci a dôkazov, ktoré vykonal, vyvodil nesprávne skutkové zistenia, čoho dôsledkom podľa § 221 ods.1 písm. h/ O.s.p. rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 26.11.2013, č.k. 14 C/39/2011-106 v spojení s opravným uznesením zo dňa 18.2.2014, č.k. 14C/39/2011-120 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvého stupňa doplní dokazovanie opätovným výsluchom navrhovateľov zameraným na posúdenie ich aktívnej vecnej legitímácie v spore a v závislosti od prijatých záverov, rešpektujúc následky spojené s neunesením dôkazného bremena, ktoré v spore zaťažuje navrhovateľov, opätovne prehodnotí otázku odovzdania požičaných peňazí odporcovi“. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že stručnú a všeobecne vyslovenú úvahu odvolacieho súdu o dôkaznom bremene, zaťažujúcom v danom spore navrhovateľov, nie je možné bez jej náležitého a riadneho vysvetlenia, považovať za právny pokyn, ktorým bol súd prvého stupňa (a i sám odvolací súd v tomto konaní) viazaný.

Podľa § 120 ods.1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktorý z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci konania, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie o veci.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka za výsledok konania; jeho zmyslom je umožniť vydať súdu rozhodnutie i v tých prípadoch, kedy výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať ani záver o pravdivosti tejto skutočnosti, ale ani záver o tom, že by bola nepravdivá. V sporovom konaní, kde strany stoja proti sebe a majú opačný záujem na výsledku konania, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú zo sporových strán v úplne inom smere. Je totiž vylúčené, aby preukázanie rovnakých skutočností mohlo privodiť v sporovom konaní rozhodnutie v prospech navrhovateľa a zároveň i v prospech odporcu. Každá zo strán má tak v závislosti na hypotéze právnej normy plne samostatnú povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť (§ 101 ods. 1, § 120 ods.

1 O.s.p.). Od toho do akej miery si splnia túto povinnosť, je závislý aj ich úspech, resp. neúspech v konaní. Povinnosť označiť a predložiť dôkazy v konaní je v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p. limitovaná do času vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (koncentračná zásada občianskeho súdneho konania).

Odvolací súd hodnotiac vykonané dôkazy jednotlivito ako aj vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že navrhovatelia 1/ a 2/ v konaní preukázali nielen uzatvorenie zmluvy o pôžičke medzi nimi a odporcom ako dlžníkom dňa 12. 11. 2007, ale aj reálne odovzdanie predmetu pôžičky, finančných prostriedkov vo výške 5.311 eur dlžníkovi pri podpise zmluvy. Prijatie požičaných peňazí odporcom v hotovosti v deň podpisu zmluvy (t.j. dňa 21.11.2007) potvrdzuje samotné znenie čl. III. odporcom vlastnoručne podpísanej zmluvy, o pravdivosti ktorého odvolací súd nemal dôvod pochybovať, a to aj vzhľadom na závery doplneného dokazovania, ktoré nepotvrdili žiadnu spojitosť s pôžičkou poskytnutou navrhovateľmi Y. B., ešte v roku 2005. Disponovanie finančnými prostriedkami, ktoré mali byť predmetom pôžičky, nepriamo potvrdzuje aj výber finančnej hotovosti vo výške 6.638,78 eur navrhovateľom 1/ z jeho účtu v pobočke SBERBANK Slovensko, a.s. Bratislava, dňa 7. 11. 2007, osvedčený predloženým potvrdením peňažného ústavu zo dňa 30. 4. 2013. Keďže aktívna solidarita veriteľov (§ 513 Obč. zákonníka) vyplynula z obsahu zmluvy (pri tejto úvahe odvolací súd odkazuje na predchádzajúcu časť odôvodnenia), v tejto súvislosti za bezpredmetné považuje odvolací súd odporcom navrhované skúmanie toho, či pohľadávka z pôžičky bola evidovaná v účtovníctve navrhovateľov 1/ a 2/, nakoľko zmluvné dojednania a ani žiaden iný dôkaz nenasvedčujú tomu, že by k peňažnej pôžičke poskytnutej odporcovi došlo pri výkone podnikateľskej činnosti veriteľov. Navrhovatelia 1/ a 2/ tak v konaní vierohodne (písomným vyhlásením odporcu) preukázali, že peniaze odporca riadne prevzal, zatiaľ čo odporca, na ktorého s poukazom na znenie čl. III. Zmluvy o pôžičke prešlo dôkazné bremeno preukázania opaku, svoju obranu postavil len na ničím nepodloženom tvrdení, že peniaze mu po podpise neboli odovzdané, čo bez relevantných dôkazov nie je možné akceptovať. Rovnako ani samotná skutočnosť, že navrhovatelia žalobný návrh podali pred koncom premlčacej doby, a že sa voči odporcovi od počiatku nedomáhali splácania pôžičky a úroku z nej, bez ďalšieho neznamená, že k poskytnutiu pôžičky nedošlo.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 5.311 eur, ktorá mu bola titulom pôžičky odovzdaná dňa 21.11.2007 spolu uplatneným dohodnutým úrokom z pôžičky vo výške 1,8 % zo žalovanej sumy od 14. 4. 2012 do zaplatenia (čl. III. Zmluvy o pôžičke, § 658 ods. 1 Obč. zákonníka) a úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo žalovanej sumy od 14. 4. 2012 do zaplatenia priznaného podľa ust. § 517 ods. 2 Obč. zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

O náhrade trov konania (prvostupňového a druhostupňového) odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní plne úspešným navrhovateľom 1/ a 2/ priznal voči neúspešnému odporcovi nárok na náhradu trov konania, pozostávajúcich z navrhovateľmi 1/ a 2/ uhradených súdnych poplatkov za návrh a za odvolanie vo výške 2x 318,50 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.565,94 eur. Trovy právneho zastúpenia za spoločné zastupovanie oboch navrhovateľov boli priznané v súlade s ust. § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/, ods. 4, § 16 ods. 3 a § 17 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov nasledovne:

|  |                |
|--|----------------|
| 1. prevzatie a príprava zastúpenia 10. 2. 2015.....  | 180,93 eur     |
| 2. zastupovanie na pojednávaní 10. 2. 2015.....  | 180,93 eur     |
| 3. písomné vyjadrenie 13. 4. 2015.....   | 180,93 eur     |
| 4. zastupovanie na pojednávaní 14. 4. 2015.....  | 180,93 eur     |
| 5. odvolanie voči rozsudku 29. 5. 2015.....  | 180,93 eur     |
| 6. zastupovanie na pojednávaní 25. 5. 2016.....  | 45,23 eur      |
| 7. zastupovanie na pojednávaní 29. 6. 2016.....  | 180,93 eur     |
| režijný paušál: 2x(5x á 8,39 eur) + 2x(2x á 8,58 eur).....   | 118,22 eur     |
| náhrada za stratu času za cestu na pojednávania dňa 10. 2. 2015 a 14. 4. 2015 z mestskej časti BA II do mestskej časti BA V a späť (4 začaté polhodiny)..... | 4x á 13,98 eur |
| 20 % DPH.....  | 260,99 eur     |

Spolu:

1.565,94 eur

Právny zástupca navrhovateľov 1/ a 2/ pri vyčíslení trov právneho zastúpenia nepostupoval správne, keď v rozpore s ust. § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom od 1. 7. 2013, na ktoré sa pritom odvolal, vychádzal pri výpočte advokátskej odmeny za zastupovanie jedného z navrhovateľov zo základnej sadzby tarifnej odmeny určenej hodnotou žalovanej pohľadávky 5.311 eur, a to zo sumy 180,93 eur a pri výpočte odmeny za zastupovanie ďalšieho navrhovateľa potom vychádzal už len z jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny. Z predmetného ustanovenia a v súlade s jeho logickým výkladom je však zrejmé, že ak ide o zastupovanie dvoch alebo viacerých klientov sa základná sadzba tarifnej odmeny znižuje o 50 % a takto upravená sadzba patrí advokátovi za úkony právnej služby vykonané pre každého zo zastúpených klientov. V danom prípade preto advokátovi prináleží pri zastupovaní každého z navrhovateľov za jeden úkon právnej služby vykonaný podľa § 13a ods. 1 uvedenej vyhlášky jedna polovica základnej sadzby tarifnej odmeny, čo pri zastupovaní dvoch klientov potom predstavuje spolu za jeden úkon právnej služby odmenu vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. sumu 180,93 eur, z ktorej vychádzal odvolací súd pri výpočte trov právneho zastúpenia (50 % základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 13 ods. 2 vyhlášky x 2 zastupované osoby). Ďalej odvolací súd navrhovateľom 1/ a 2/ nepriznal odmenu uplatnenú za dve porady s klientmi, a to pred pojednávaniami dňa 10. 4. 2015 a 20. 5. 2016 z dôvodu, že tieto porady nepovažoval za účelne vynaložené trovy konania (§ 142 ods. 1 O.s.p.), a to jednak s poukazom na časový interval týchto porád (prvá porada, odmena za ktorú je zahrnutá v odmene za prevzatie a prípravu zastúpenia, mala byť uskutočnená dňa 10. 2. 2015 a k hneď ďalšej porade malo dôjsť 13. 4. 2015 s tým, že medzičasom nedošlo k žiadnym iným úkonom), ich trvanie v rozmedzí jednej hodiny, ktoré bolo dlhšie ako samotné pojednávania, pred ktorými porady mali prebiehať a v neposlednom rade aj so zreteľom na skutkovú a právnu nenáročnosť prejednávanej veci.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.